

Sygn. akt II K 40/15

1 Ds. 941/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Iwona Połczyńska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **J. T.**

po rozpoznaniu w dniach 7 maja 2015 roku, 9 czerwca 2015 roku, 23 lipca 2015 roku sprawy karnej

M. G.

urodzonego (...) w O.

syna B. i J. z domu W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 maja 2014 r w Ś. w woj. (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza publicznego – funkcjonariusza Służby Więziennej Ł. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych starszego oddziałowego Aresztu Śledczego w Ś.,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

I. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności;

II. na podstawie art. 35 § 1 i 3 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary ograniczenia wolności nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. kwotę 1195,56 złotych (tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu przed Sądem Rejonowym;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego częściowo od ponoszenia kosztów sądowych oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę karną w wysokości 180 złotych (stu osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt **II K 40/15**

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 maja 2014 roku oskarżony M. G., odbywający karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w Ś., został doprowadzony do aparatu telefonicznego przez funkcjonariusza Służby Więziennej – starszego oddziałowego Ł. K.. Oskarżony zgłosił wcześniej chęć odbycia rozmowy z rodziną. Po 16 minutach rozmowy telefonicznej Ł. K. poprosił osadzonego o zakończenie rozmowy, informując, że czas jej trwania został przekroczony. Z uwagi na brak reakcji ze strony oskarżonego funkcjonariusz nadzorujący połączenia przerwał rozmowę telefoniczną. Po doprowadzeniu do celi mieszkalnej, na korytarzu przed wejściem do celi, M. G. skierował do Ł. K. słowa obelżywe: „ciągnij się pało jeb...”, „ciągnij druta i spier...”. Świadkiem zajścia był współosadzony E. C..

Po poinformowaniu o konsekwencjach takiego zachowania względem funkcjonariusza oskarżony odpowiedział „w dupę sobie wsadź tę sprawę w sędzie”.

O powyższym zdarzeniu pokrzywdzony poinformował dowódcę zmiany G. S., który przeprowadził z oskarżonym rozmowę dyscyplinującą. E. C. został natomiast doprowadzony do inspektora działu ochrony S. B.. Podczas odbytej rozmowy E. C. stwierdził, że doszło do wymiany zdań między oskarżonym a oddziałowym, że M. G. „pocisnął” oddziałowemu. Zapytany o szczegóły zdarzenia powiedział jednak, że nie chce mówić o tej sprawie i nie chce być w nią „zamieszany”.

W dniu przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzony złożył wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej oskarżonemu.

Dowody:

- zeznania świadków: Ł. K., k. 3-4, 139v.-140,
- S. B., k. 10-11, 140-141;
- dokumentacja z Aresztu Śledczego w Ś., k. 16-18;
- częściowo zeznania świadka E. C., k. 14-15, 140-141.

W latach 2013-2014 wpłynęła jedna skarga na funkcjonariusza Ł. K.. Skarga ta, wniesiona przez oskarżonego w dniu 25 lipca 2014 roku, dotyczyła zapalania światła w godzinach nocnych. Skarga została uznana za bezzasadną.

Dowody:

- pismo Dyrektora AŚ w Ś. wraz z załącznikami, k. 168-175.

Określenie „pocisnął” oznacza w środowisku więziennym ublżenie, kierowanie wyzwisk.

Dowody:

- zeznania świadka S. B., k. 10-11, 140-141;
- częściowo zeznania świadka E. C., k. 14-15, 140-141.

M. G. nie jest osobą chorą psychicznie, nie ujawnia cech upośledzenia umysłowego. Przejawia cechy osobowości nieprawidłowej dyssocjalnej. Stwierdzono u niego objawy zespołu zależności alkoholowej.

W czasie zdarzenia oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna, k. 40-42.

Oskarżony M. G., urodzony (...), o wykształceniu podstawowym – z zawodu ślusarz, jest kawalerem i ma na utrzymaniu 1 dziecko. Nie pracuje.

Był wielokrotnie karany, głównie za występki przeciwko mieniu.

Dowód:

- dane osobo - poznawcze, k. 26, 139,

- dane o karalności, k. 98-101,

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia występkę z art. 226 § 1 k.k. i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawę oskarżony nie stawił się.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył nadto, co następuje:

Ze zgromadzonego w toku postępowania wyczerpującego materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że M. G. popełnił zarzucone mu aktem oskarżenia przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Stan faktyczny ustalono przede wszystkim w oparciu o zeznania pokrzywdzonego Ł. K. i świadka S. B. – funkcjonariuszy Służby Więziennej. Obszerne i konsekwentne zeznania tych świadków wskazują jednoznacznie, że oskarżony, w sposób oczywisty lekceważąc zasady porządku prawnego (nawet podczas odbywania kary pozbawienia wolności) znieważył pokrzywdzonego funkcjonariusza Służby Więziennej. Zeznania powyższe nie pozostawiają cienia wątpliwości co do przebiegu zdarzenia, dodatkowo należy podkreślić, że pokrzywdzeni są osobami obcymi dla oskarżonego oraz funkcjonariuszami publicznymi, trudno zatem byłoby przyjąć, że celowo obciążają oskarżonego swoimi zeznaniami, zeznając na jego niekorzyść. Zeznania w/w świadków znajdują nadto potwierdzenie w dokumentacji Aresztu Śledczego w Ś., pokrzywdzony w tym samym dniu bowiem złożył wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej M. G.. Należy dodatkowo podkreślić, że pokrzywdzony zareagował na zachowanie osadzonego niezwłocznie, informując o zajściu dowódcę zmiany oraz inspektora działu ochrony.

W. E. C., obecny na miejscu zdarzenia, w składanych zeznaniach nie potwierdził faktu dopuszczenia się przez oskarżonego znieważenia funkcjonariusza, jednak zeznał, że wymiana zdań między oskarżonym a pokrzywdzonym miała miejsce, zaś doprowadzony do inspektora działu ochrony S. B. po zdarzeniu świadek stwierdził, że oskarżony „pocisnął” oddziałowemu. Zarówno E. C. jak i S. B. zeznali na rozprawie, że określenie „pocisnął” oznacza w środowisku więziennym ubliżenie, kierowanie wyzwisk. Co prawda E. C. stwierdził podczas konfrontacji ze S. B. na rozprawie, że nie pamięta, aby użył takiego słowa podczas rozmowy, jednak Sąd nie dał wiary jego zeznaniom w tej części, w jakiej są one sprzeczne z konsekwentnymi i wiarygodnymi zeznaniami pozostałych świadków, mając dodatkowo na uwadze, że świadek ten bezpośrednio po zajściu oświadczył S. B., że nie chce być powiązany z tą sprawą i nie chce się o niej wypowiadać.

W świetle tak spójnego i wiarygodnego materiału dowodowego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego wobec funkcjonariusza Ł. K. wyczerpało ustawowe znamiona występkę z art. 226 § 1 kk – oskarżony znieważył pokrzywdzonego podczas i w związku z wykonywaniem czynności służbowych.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń nie może budzić wątpliwości, że czyn ten został popełniony w sposób zawiniony, zaś oskarżony, którego poczynałość została stwierdzona przez Sąd w oparciu o opinię biegłych psychiatrów, działał w zamiarze bezpośrednim, świadomie i celowo znieważając funkcjonariusza Służby Więziennej.

Za przedmiotowy czyn na podstawie przepisu art. 226 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

W ocenie Sądu kara ta jest współmierna do charakteru popełnionego przestępstwa, jego znacznej społecznej szkodliwości, spełni również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz szczególnej, stanowić będą również wystarczającą dolegliwość dla sprawcy z uwagi na rodzaj i charakter czynu.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze agresywny sposób zachowania oskarżonego i okazywane przez niego oczywiste lekceważenie dla zasad porządku prawnego, dla zasad funkcjonowania Aresztu Śledczego, dla wymiaru sprawiedliwości. Niewątpliwie na podkreślenie zasługuje, że oskarżony wielokrotnie już karany, dopuszcza się przestępstw nawet w trakcie odbywania kar, a zatem jest sprawcą niepoprawnym, kary dotychczas wobec niego stosowane nie odnoszą zamierzonego skutku. Jednocześnie jednak czyn przypisany oskarżonemu nie jest nacechowany maksymalną społeczną szkodliwością, co powstrzymało Sąd przed wymierzeniem kary w takim właśnie rodzaju i wymiarze. Sąd miał także na uwadze stosunkowo młody wiek oskarżonego.

Mając na uwadze nowe brzmienie przepisu art. 58 § 1 k.k. oraz fakt, że oskarżony wielokrotnie już skazywany na kary grzywny i pozbawienia wolności nie odbywał jeszcze kary ograniczenia wolności, Sąd uznał, że kara ta będzie wystarczająca do wywarcia wpływu na oskarżonego i powinna spełnić cele kary. Sąd nie zastosował względem oskarżonego ustawy obowiązującej w dniu popełnienia czynu, uznając, że przepisy dotychczasowe dotyczące zasady wymiaru kary były dla oskarżonego mniej korzystne z uwagi na jego wielokrotną karalność i brzmienie przepisu art. 58 § 1 kk przed dniem 1 lipca 2015 roku. Co prawda przepisy ustawy tzw. „starej” przewidywały możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary ograniczenia wolności w przeciwieństwie do ustawy nowej, jednak w odniesieniu do M. G. stan prawny obowiązujący w dniu popełniania czynu w zestawieniu z wielokrotną karalnością nie uzasadniałby wymierzenia kary łagodniejszej niż kara pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. D. J. kwotę 1195,56 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego na podstawie przepisu art. 624 § 1 kk zwolniono go częściowo od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie, zasądając opłatę karną w wysokości 180 złotych.